

Георги Мишев

Осъмска приказка

Някога, в стари времена, планината Хем родила два потока. Родения през деня тя нарекла Бели Осъм, а родения през нощта – Черни Осъм.

– Деца – казала веднъж планината, – аз съм вече стара, нямам сили да ви храня и двамата. Съдено е единият от вас да загине. Тръгнете на север. Който пръв стигне Дунава и потопаи чело във водите му, той ще остане да живее.

Надигнали се Бели и Черни Осъм и поели на север. И, разбира се, всеки бързал по-скоро да стигне Дунава, защото на всеки му се живее на този свят!

Но пътят до голямата река не бил никак лек. Издигали се хълмове и скали, препречвали се долове и пукнатини.

– Трудно ще ни бъде, братко – казал Бели Осъм. – Трябва много да криволичим, да заобикаляме, може дори да се наложи за малко да се върнем назад.

– Какво приказваш! – възмутил се Черни Осъм. – С такива мисли никога няма да стигнеш голямата река! Криволици, заобикаляне – глупости!

– Но пред нас се изпречват толкова мъчнотиини!

– Не ме интересуват мъчнотиите! Аз ще вървя направо. Защото най-късият път е правият! – казал Черни Осъм и понеже бил по-нетърпеливият тръгнал срещу хълмовете и скалите. Много дни се блъскал в тях, мъчел се да ги пробие, пенел се от яд. После се дръпвал в някой вир, главата му се въртяла от замайване и така ставали въртопите.

По същото време Бели Осъм бавно дълбаел коритото си. Заобикалял непроходимите места, търсел нови пътища, криволичел и крачка по крачка се приближавал към Дунава.

Той пристигнал пръв.

– Ти си по-умният! – казала му старата планина Хем. – Ти ще останеш да живееш.

След време ето че се задал и другият брат – изнемощял, размътен, едва-едва се влачел от умора. Като го видяла такъв, на старата планина й дожаляло. Каменна била Хем, но майчиното сърце е милостиво дори когато е от камък.

– Живей и ти! – казала тя на Черни Осъм. – Но влей водите си в коритото на своя брат. И нека новата река занаяпред да носи неговото име.

– Почакай, майко! – казал Бели Осъм. – Ние сме двама братя. Старите ни имена винаги ще ни напомнят за миналото. За да ги забравим, по-добре да се наричаме само Осъм.

– Ти имаш и добро сърце! – усмихнала се планината. – Да бъде, както казваш.

Оттогава и до ден днешен една бистра река криволичи из гънките на Дунавската равнина, заобикаля хълмове и скали, пени се и се върти из вировете и бърза, бърза на север.

Река Осъм.

КРАЙ

© Георги Мишев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9200>]